



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 203/2011-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej Mgr. J. H., vo veci namietaného porušenia jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12 CoE/376/2010 z 27. októbra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. januára 2011 doručená sťažnosť spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej

len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 12 CoE/376/2010 z 27. októbra 2010 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti a k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľka sa „v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá *inter alia* poskytovaním úverov z vlastných zdrojov“. Sťažovateľka zmluvou o úvere uzavretou 2. októbra 2007 (ďalej len „zmluva“) poskytla V. V. (ďalej len „dlžníčka“) úver vo výške 663,88 €, ktorý spolu s ďalšími poplatkami bola dlžníčka povinná uhrádzať v 9-mesačných splátkach. Dlžníčka neuhradila niekoľko po sebe idúcich splátok a nereagovala ani na opakované výzvy na úhradu úveru. V dôsledku toho sťažovateľka iniciovala rozhodcovské konanie „*pred rozhodcovským súdom zriadeným zriaďovateľom S. a. s. B. v súlade s rozhodcovskou dohodou uzatvorenou medzi sťažovateľom a dlžníkom*“.

3. Rozsudkom S. spoločnosti S. a. s., B., sp. zn. SR 06231/08 z 8. júla 2008, „*ktorý mal nadobudnúť právoplatnosť dňa 27. júla 2008 a vykonávatel'nosť 31. júla 2008*“ (ďalej len „rozsudok rozhodcovského súdu“), bola dlžníčka zaviazaná zaplatiť oprávnenej sťažovateľke „*sumu vo výške 952,89 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,25 % denne zo sumy 607,44 € od 2. apríla 2008 do poplatenia a nahradiť trovy konania...*“. Sťažovateľka uvádza, že „*tento rozhodcovský nálež má povahu exekučného titulu*“.

4. Sťažovateľka podala 16. septembra 2008 návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi [„*bola spísaná pred súdnym exekútorom zápisnica, (alebo návrh) oprávneného na výkon exekúcie*“], ktorý na základe poverenia udeleného Okresným súdom Brezno (ďalej len „okresný súd“) 5. novembra 2008 začal nútený výkon rozhodnutia.

5. Okresný súd «*z vlastného podnetu „ex officio“ bez akéhokoľvek dokazovania, či predchádzajúcej výzvy k vyjadreniu sa účastníkom k návrhu súdu na neprípustnosť vykonávacieho konania uznesením zo dňa 22. júna 2010, sp. zn. 4 Er 1026/2008-15 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil*». Sťažovateľka podala proti uzneseniu okresného súdu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn.

12 CoE 376/2010 z 27. októbra 2010 tak, že potvrdil uznesenie okresného súdu z 22. júna 2010 „ako vecne a právne správne“.

6. Podľa názoru sťažovateľky boli postupom a rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu porušené „jej základné práva vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 dohovoru... a v príčinnej súvislosti s vyššie uvedeným porušením práva na spravodlivý proces boli okresným a krajským súdom porušené aj základné práva a slobody... vyplývajúce z čl. 1 Dodatkového protokolu...“.

7. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo spoločnosti P., s. r. o. na spravodlivý proces vyplývajúce z článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru... a na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru... bolo porušené uznesením Krajského súdu..., sp. zn. 12 CoE 376/2010-28 zo dňa 27. 10. 2010.

2. Uznesenie Krajského súdu... sp. zn. 12 CoE 376/2010-28 zo dňa 27. 10. 2010 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd... priznáva spoločnosti P., s. r. o. primerané finančné zadostučinenie v peniazoch vo výške 2575,54 Eur (77590,72)...

4. Krajský súd v Banskej Bystrici je povinný uhradiť spoločnosti P., s. r. o. trovy právneho zastúpenia v sume 235,26 EUR s DPH...“

II.

8. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších

predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Predmetom posudzovanej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že uznesením krajského súdu sp. zn. 12 CoE 376/2010 z 27. októbra 2010 boli porušené jej v sťažnosti označené práva (bod 1).

10. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

II.A

**K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6
ods. 1 dohovoru**

11. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

12. *Krajský súd v odôvodnení svojho namietaného rozhodnutia v podstatnom uviedol: „Okresný súd napadnutým uznesením exekúciu vyhlásil za neprípustnú a ju zastavil. Exekučný titul - rozhodcovský rozsudok bol nepreskúmateľný, pretože exekučný súd nemohol preveriť, či nepriznáva plnenie, ktoré je právom nedovolené, objektívne nemožné alebo v rozpore s dobrými mravmi.*

Proti uzneseniu súdu podal odvolanie oprávnený. Uviedol, že uzatvorenú zmluvu s povinným nemožno považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Zo zákona ani z iných právnych predpisov nemožno odvodiť obmedzenie výšky úrokovej sadzby, ktoré si zmluvné strany môžu dohodnúť. Poukázal na to, že pri nebankových subjektoch nemožno obvyklú výšku úrokov odvodzovať od výšky úrokov požadovaných bankami. Rozhodcovský rozsudok, ktorý je exekučným titulom, bol predmetom skúmania zo strany súdu už pri rozhodovaní o udelení poverenia súdnemu exekútorovi...“ Krajský súd následne po konštatovaní, že „preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p., postupom podľa § 214 ods. 2 O. s. p. bez nariadenia pojednávania a uznesenie okresného súdu v zmysle § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správne potvrdil v celom rozsahu“ a po citovaní ustanovení „§ 58 ods. 1... § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku,... § 45 ods. 1, 2 zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní...“, svoje skutkové a právne závery uzatvoril takto: «Podľa Exekučného poriadku je zrejmé, že exekučný súd v každom štádiu exekučného konania skúma, či exekučný titul je materiálne vykonateľný v tom zmysle, že oprávnený a povinný sú osobami uvedenými v exekučnom titule, prípadne či na nich prešlo právo alebo povinnosť z exekučného titulu a tiež či sú splnené podmienky podľa § 103 O. s. p., za ktorých súd môže konať. Z uvedených ustanovení zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní však vyplýva, že súlad rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu s § 45 ZoRK je hmotnoprávnym

predpokladom na vykonanie exekúcie, preto exekučný súd je povinný prihliadnuť, či sú dané dôvody neprípustnosti exekúcie na podklade rozhodcovského rozsudku podľa § 45 ZoRK.

V predloženej veci okresný súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie v prospech oprávneného P., s. r. o., proti povinnému. O vykonanie exekúcie žiadal exekútor na podklade exekučného titulu, ktorým je Rozsudok S., spoločnosti S., a. s., so sídlom B., sp. zn. SR 06231/08 zo dňa 08. 07. 2008, ktorý mal nadobudnúť právoplatnosť dňa 28. 07. 2008 a vykonateľnosť 31. 07. 2008. Z daného rozhodnutia vyplýva, že povinný ako žalovaný bol zaviazaný zaplatiť žalobcovi (oprávnenému) sumu vo výške 952,89 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,25 % denne zo sumy 607,44 EUR od 02. 04. 2008 do zaplatenia a nahradiť trovy konania žalobcovi v sume 230,06 EUR do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Z exekučného titulu je zrejmé, že rozhodcovský rozsudok vyhovel nárokom oprávneného, ktoré si uplatnil z titulu uzatvorenej Zmluvy o úvere č. 6042557 zo dňa 02. 10. 2007. Právny vzťah medzi oprávneným a povinným založený zmluvou rozhodcovský súd posúdil ako zmluvu o úvere v zmysle ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka (ďalej len „OBZ“).

Právne posúdenie zmluvného vzťahu medzi oprávneným a povinnou exekučný súd neakceptoval, nakoľko v predmetnej veci sa vymáha exekučné plnenie, ktoré vyplýva zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, kde údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (ktorý je podstatnou náležitosťou zmluvy) nevyplýva z exekučného titulu. Nebolo tak možné zistiť výšku poskytnutého úveru, a celkové náklady spotrebiteľa, ktoré sú spojené so spotrebiteľským úverom. Ak rozhodcovský súd priznal v zmluve dojednaný úrok z omeškania 025 % denne t. j. 91,25 % ročne, teda vo výške, ktorá niekoľkonásobne prevyšuje zákonný úrok z omeškania, potom nesprávne aplikoval ustanovenie § 517 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 3 nar. vlády č. 87/1995 Z. z. Súd žiadosť súdneho exekútora zamietol, pretože ak exekučný titul zaväzuje povinného na plnenie, ktoré je v rozpore s § 4 ods. 3 zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a nedovolené plnenie nemožno oddeliť od plnenia vymáhaného podľa práva, potom exekučný titul je nevykonateľný v celom rozsahu.

Krajský sud dospel k záveru, že okresný súd rozhodol správne, ak exekúciu vyhlásil za neprípustnú a ju zastavil. Bolo povinnosťou exekučného súdu, aby preskúmal exekučný titul aj s ohľadom na ustanovenie § 45 ods. 1 ZoRK. Krajský súd vzal do úvahy jednak

povahu exekučného konania, ktoré predstavuje postup súdu, súdneho exekútora a účastníkov konania pri nútenom výkone judikovaného práva, ktorého zmysel určuje aj rozsah materiálneho preskúmania exekučného titulu, žiadosti o udelenie poverenia a návrhu, ako to vyplýva z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Z tohto pohľadu konajúci súd má možnosť oboznámiť sa s priebehom základného konania len v obmedzenom rozsahu na podklade exekučného titulu. Možno v tomto ohľade súhlasiť s názorom odvolateľa, že exekučný súd sa v rámci materiálneho preskúmania exekučného titulu zameriava na skúmanie hmotnoprávných predpokladov exekučného titulu, ako sú dovolenosť a možnosť plnenia a jeho súlad s dobrými mravmi. K argumentácii však dodáva, že formálna právoplatnosť rozhodnutia je vždy bezvýnimočná, pretože rozhodnutie je alebo nie je napadnuteľné riadnym opravným prostriedkom, materiálna právoplatnosť však je flexibilnejšia a z vážnych dôvodov z nej existujú výnimky. Z tejto úvahy vychádzal krajský súd, keď účinky materiálnej právoplatnosti rozhodcovského rozsudku na účel § 45 ZoRK, vylúčil vo vzťahu k exekučnému súdu. Exekučný súd bol oprávnený v danom prípade pri postupe podľa § 45 ZoRK hľadiť na rozhodcovský rozsudok, ktorý je exekučným titulom, akoby nebol materiálne právoplatný a mohol ho preskúmať z hľadísk vyjadrených v ustanovení § 45 ZoRK aj čo do materiálnej správnosti. Z tohto dôvodu krajský súd považoval postup exekučného súdu za opodstatnený a nestotožnil sa s dôvodmi odvolania.

Názor okresného súdu, ktorý vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil bol správny, pretože podľa exekučného titulu nemožno oddeliť plnenie nedovolené od ostatného vymáhaného plnenia. Z rozhodcovského rozsudku nevyplýva bližšia identifikácia spotrebiteľského úveru, čo z istiny je úver, čo poplatok za jeho poskytnutie, nemožno zistiť z akých položiek pozostáva istina. Uvedená skutočnosť nepochybne má za následok nevykonateľnosť exekučného titulu, pretože neprichádza do úvahy čiastočné zastavenie exekučného konania, vzhľadom na ochranu spotrebiteľa, ktorá má prednosť. V tomto ohľade nebolo rozhodujúce, že okresný súd vyhovel žiadosti exekútora o vydanie poverenia, pretože exekučný súd skúma súlad exekučného titulu so zákonom v každom štádiu exekučného konania.

S uvedeným názorom sa krajský súd v celom rozsahu stotožnil. Exekučný titul je v danom rozsahu nevykonateľný, pokiaľ súd nemal možnosť preveriť postup rozhodcu

a rozhodcovský spis a v exekučnom titule nemožno oddeliť plnenie nedovolené, od ostatných nárokov, ktoré boli uplatnené podľa práva.

Z týchto dôvodov nadriadený súd považoval napadnuté uznesenie za vecne správne a potvrdil ho podľa § 219 ods. 1 O. s. p.»

13. Podľa § 58 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) exekúciu možno zastaviť na návrh alebo aj bez návrhu. Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku), podrobne upravuje Exekučný poriadok, ustanovenie okamihu, kedy tak má alebo môže urobiť, nie je explicitne daný. Z uvedeného je potrebné vyvodiť záver, že všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. To znamená, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex officio skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z týchto predpokladov je aj relevantný exekučný titul. Bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať. Je preto ústavne akceptovateľný právny názor krajského súdu, že ak neexistuje relevantné rozhodnutie (rozhodcovský rozsudok), ktoré by bolo spôsobilé byť exekučným titulom, exekúcia je neprípustná, čo je dôvod na zastavenie exekučného konania.

14. Ústavný súd taktiež poukazuje na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý v rozsudku z 27. januára 2007 vydanom pod sp. zn. 3 Cdo/164/1996 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 uviedol, že „súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená.“ .

15. Ústavný súd opätovne v súlade so svojou konštantnou judikatúrou zdôrazňuje, že nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť účastníkov pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

16. Súčasťou obsahu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru i základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03).

17. Vychádzajúc zo svojej judikatúry a s prihliadnutím na výsledok ústavnej konfrontácie medzi námietkami sťažovateľky a napadnutým uznesením krajského súdu z hľadiska možného porušenia práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd konštatuje, že uznesenie krajského súdu je ústavne konformné a odôvodnené. Na rozdiel od sťažovateľky totiž ústavný súd zastáva názor, že krajský súd zreteľne a dôkladne reagoval na námietky sťažovateľky vyplývajúce z jej odvolania proti rozhodnutiu okresného súdu.

18. S prihliadnutím na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie (ako aj základného práva na súdnu ochranu) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho

konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II. B

K namietanému porušeniu práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu

19. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Toto ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

20. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd poznamenáva, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08). Keďže ústavný súd sťažnosť v časti pre namietané porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozhodnutím krajského súdu odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, odmietnutie ďalšej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, bolo už len nevyhnutným dôsledkom vyplývajúcim zo vzájomného vzťahu medzi právami hmotnoprávneho charakteru a ústavnoprosesnými princípmi z perspektívy ich možného porušenia.

21. Nemožno akceptovať ani námietku sťažovateľky v tom zmysle, že zastavením exekúcie došlo zo strany štátneho orgánu k znemožneniu plnenia, ktoré vzniklo na základe zmluvy o úvere, pretože zmluva o úvere napadnutými uzneseniami nebola vôbec dotknutá a jej posúdenie nebolo ani pre rozhodovanie okresného súdu a krajského súdu v danej veci relevantné. Z okolností prípadu vyplýva, že posudzovaný bol len exekučný titul – rozhodcovský nález z hľadiska jeho platnosti. Aj keď krajský súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie príslušného okresného súdu, ktorým bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú z dôvodu neplatnosti exekučného titulu (a tým absencie jedného z predpokladov exekúcie), uvedené nebráni sťažovateľke domáhať sa na príslušných súdoch podľa platných procesných predpisov vydania rozhodnutia znejúceho na plnenie dlžnej peňažnej sumy v zmysle úverových zmlúv.

22. Ústavný súd navyše po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu dospel k záveru, že z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že ním došlo k zásahu do práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Všeobecné súdy svojím postupom aplikovali zákony podľa ich obsahu (v danom prípade predovšetkým ustanovenia Exekučného poriadku) a rozhodovali v zmysle ustálenej judikatúry formulovanej najvyšším súdom. Ústavný súd konštatuje, že z tohto dôvodu nie je ani taká príčinná súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie tohto práva po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Preto sťažnosť v tejto jej časti pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde už pri jej predbežnom prerokovaní odmietol.

23. Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2011

